

bage, nemlig gennem et Udvalg. Jeg kan aldrig troe, det kunde være rigtigt, at Behandlingen der foregik i det Enkelte. Det synes mig ogsaa at være at stille for store Fordringer til Arbeidskraften, naar der arbeides med saa ringe Udsigt; thi naar man veed, at det, man frembringer, dog ikke bliver noget Endeligt, rimeligvis ikke engang det endelige Grundlag for Sagens Afgjørelse paa Rigsdagen, saa er der ingen Lyst til at arbejde. Men jeg har tænkt mig, og jeg haaber ikke, at den ærede Formand vil finde, at jeg er kommen for langt bort ved at komme ind paa disse Betragtninger, at der ved Sagens Fortsættelse gennem et Udvalg kunde ske en Bestræbelse efter at samle Ansuelserne om nogle Hovedpunkter, saaledes at det maaskee derved og gennem en Behandling her i Salen kunde klares, hvad der kunde siges at være Stemningen her i Thinget med Hensyn til Principerne. Derved vilde man faae Noget ud, som jeg ikke vil kalde Materiale, et Udtryk, som jeg ikke i den Betydning ønsker at bruge i denne Sal, men Noget, som kunde afgive en virkelig Veiledning for Regjeringen paa Sagens videre Vej. Hertil troer jeg, at man ialfald burde indskrænke sin Attraa, naar Sagen behandles gennem Udvalg, og jeg skal tilraade, at man da vilde htre sig med Forsigtighed, for ikke at foregribe Noget, for ikke at slaae Noget endelig fast, saalænge Sagen endnu ikke er fuldstændig forberedt, og naar den dog senere kan ventes at komme frem, tilstrækkeligere forberedt og bedre opløst.

Justitsministeren: Jeg har kun nogle faa Bemærkninger at gjøre, som tildeels ville knytte sig til nogle Punkter, der bleve berørte af den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (M. Hage), og som jeg ikke tør lade gaae ganske uimodsagte hen. Det er langt fra mig, at jeg i Almindelighed vil optræde som Defensor for Commissionen, der bestyldes for Langsomhed i at udføre deres Hveev, men jeg troer dog ikke at burde Andet end tage den Commission, som har været nedfat til at arbejde i Rævningsagen, i Forsvar imod den noget haarde Anke, der blev gjort imod den. Efterat Commissionen havde modtaget til Betænkning de af mig igaar omtalte to udførlige Lov-

udkast, var den i Virksomhed i 8—9 Maanedere og gjorde da sin Indstilling til Justitsministeriet, men ikke, saaledes som den nævnte Rigsdagsmand bemærkede, uden at der var fremkommet Andet end et Forlangende om, at Justitsministeriet vilde sende den et nyt udarbejdet Udkast, som den kunde holde sig til; der var netop i Commissionen, og det har jeg haft Leilighed til personlig at gjøre mig bekendt med, ført omfattende og omhyggelige Undersøgelser med Hensyn til alle de principielle Spørgsmaal og alle de Hovedpunkter, som det væsentlig kom an paa at have paa det Rene, før man kom til at gaae videre med Hensyn til det Detaillerede i Lovudkastene. Den samme ærede Rigsdagsmand flettede ind i sit Foredrag det Spørgsmaal: „Gier da Thinget ikke de Kræfter, der ere fornødne for at kunne arbejde i denne Sag; har Thinget ikke ligesaa gode Kræfter som Regjeringen har til sin Disposition?“ og han sluttede sit Spørgsmaal paa en saadan Maade, at Tanken ganste vist let maatte ledes hen til, at enkelte Ytringer i mit Foredrag igaar kunde have givet Anledning til et saadant Spørgsmaal. Men det er ikke Tilfældet; der har ikke i mit Foredrag været det Mindste, som kunde tyde hen paa, at jeg nærer en saadan Mening; thi de Grunde, der bragte mig til at ansee det som det Rette at lade Regjeringen beholde Sagen i sin Haand, for snarest muligt at kunne forelægge et Lovudkast, det var ikke Noget, der stod i Forbindelse dermed, og den, der har hørt, hvad jeg udtalte, vil ogsaa finde, at Saadant ikke har været Tilfældet. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at i ethvert Fald havde man et Beviis for, at Spørgsmaalet maatte besvares paa en til Fordeel for Thinget heldig Maade, naar man betragtede de Forhandlinger, som have fundet Sted her igaar. Jeg behøver ikke, for at have den Overbeviisning, at Thinget er i Besiddelse af saadanne Kræfter, at the hen til den interessante Discussion, som her igaar fandt Sted; thi jeg behøver blot at kjende Thingets Sammensætning og kunde da aldrig falde paa at nære Tvivl i saa Henseende. Til hvad jeg bemærkede igaar om Hensigtsmæssigheden af, at Regjeringen beholdt Sagen i sin Haand, skal jeg endnu sige en Bemærkning: